సాయంకాలమైంది

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

"సాయంకాలమైంది" నవల మొదటి నుంచీ మంచి పుణ్యం చేసుకుంది. ఆంధ్రప్రభ లో సీరియల్‌గా వస్తున్నప్పటి నుంచీ వందల్లో అభిమానుల్ని, చాలామంది భక్తుల్నీ పోగుచేసుకుంది. ఈ పదేళ్ళలో ఓ వందమందైనా ఈ నవల గురించి ప్రస్తావించినప్పుడు విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారి "వేయిపడగల" ప్రసక్తి, పోలిక తెస్తూ వచ్చారు. అందరికీ చెప్పే అవకాశంలేదు కనుక - యిక్కడ చేతులు కట్టుకు చెప్పే నిజం ఒకటుంది. నేను "వేయిపడగలు" అప్పటికీ, యిప్పటికీ చదవలేదు. అయితే అంతటి మహోరచయిత రచనను నా నవల గుర్తు చేయగలిగినందుకే నాకు ఎంతో ఆనందం. కాస్తపాటి గర్వం.

శ్రీ వైష్ణవ సత్సంప్రదాయ వైభవాన్ని సవివరంగా నాకు తెలియచెప్పిన పూజ్యులు శ్రీశ్రీ భాష్యం అప్పలాచార్యుల వారికీ, శ్రీ సాతులూరి గోపాలకృష్ణమాచార్యుల వారికీ నా ధన్యవాదాలు. ఆంధ్రప్రభలో ఈ నవల రాయడానికి కారకులు మిత్రులు, అప్పటి వారపత్రిక సంపాదకులు వల్లూరి రాఘవరావుగారు. మొదటి అధ్యాయం స్వయంగా చదివి ఆయన చేతిలో పెట్టినప్పుడు పులకించి పాదాభివందనం చేసి అందుకున్నారు. వారి సంస్కారమది.

సరే! మాజీ ప్రధాని పి.వి.నరసింహారావుగారి దగ్గర్నుంచి ఎందరో సాహితీపరులు, పాఠకులు ఈ నవలకు అభిమానులయ్యారు. చాలా మంది భక్తులయ్యారు. చదివి భోరున కన్నీరు కార్చి నాతో గంటలకొద్దీ మాట్లాడిన మహిళలున్నారు. 200ఆలో ఈ నవల ప్రచురితమయింది. సరిగ్గా ఏడు సంవత్సరాల తర్వాత గుంటూరు నుంచి రవికృష్ణ అనే ఓ తెలుగు పండితులు నవల చదివి, ఆనందించి - సవివరంగా ఇందులో కనిపించిన లొసుగుల్ని ఎత్తిచూపుతూ ఎనిమిది పేజీల ఉత్తరం రాశారు. "నా అజ్ఞానం కొద్దీ నెరుసులు అనుకుంటున్నానేమో నేను పానకంలో పుడకలు అనుకుంటున్న వాటిని బాల్య చాపల్యం కొద్దీ మీ దృష్టికి తీసుకువస్తున్నాను" అని సవినయంగా రాశారు. ఈ ఒక్క ఉత్తరాన్నే యిలా ముందుమాటలో ఉటంకించదలిచాను.

వాటిలో అన్నీ లేదా చాలా అంశాలు సహేతుకంగా, సబబుగా వున్నాయి. రెండో ప్రచురణ సందర్భంలో ఆయనకి ఫోన్ చేసి, ఆ సవరణలను మరొక్కసారి తెలియజేయమన్నాను. తెలియజేశారు. వారికి కృతజ్ఞతలు. '

కొన్ని రచనలకు పుట్టిన వేళా విశేషముంటుందేమో. బెర్నార్డ్ షా తన రచనలన్నింటిలో "సెంట్ జోన్"ని ఎక్కడో ఎంపిక చేసి చూపిన గుర్తు. కాలచక్రం ఒరిపిడిలో ముందు తరాలకు నా రచనల్లో ఈ "సాయంకాలమైంది" నవల, "కళ్ళు" నాటిక, "రాగరాగిణి" నాటకం, "జుజుమురా" కథ, "కళ్యాణి" రేడియో నాటిక - యిలా నిలవగలిగితే అది నాకు దక్కిన అదృష్టమేననుకుంటాను.

\- గొల్లపూడి మారుతీరావు

విప్లవం అంటే - గతంలో ఆయుధాలతో అడవుల్లో తిరిగేవారు చేసే పని - అని ఒక అభిప్రాయం ఉండేది నాకు. మీరు మీ మీ ఆయుధాలతో సమాజాన్ని కొత్తగానయినా చక్కటి బాటలో నడిపిస్తున్నారు. అందుకు గురువుగారైన మీకు - మీ అనుమతి లేకుండానే - మీ శిష్యుడిగా ప్రకటించుకుంటున్నాను.

జె. శ్రీనివాసరెడ్డి అనే మొద్దు శీను, ఖైదీ నంబరు 405, మహానది బ్లాక్, చర్లపల్లి

(గత సంచిక తరువాయి)

"**మరొక్కమాట సెలవియ్యండి.** తమరేనా చినతిరుమలాచార్యులవారి తండ్రిగారు?"

ఈసరికి చినతిరుమలాచార్యులు, గుడిముందు కళ్ళాపు జల్లుతున్న నవనీతం అంతా చోద్యం చూస్తూ నిలబడ్డారు.

ఊరంతా విడ్డూరం చూస్తోంది.

"మావాడే చినతిరుమల" అన్నారు సుభద్రాచార్యులవారు బలహీనంగా, కానీ ఆర్ధ్రతతో వినమ్రమయిన గొంతుతో.

"మేం చిన తిరుమలాచార్యులవారికోసం రాలేదు. ఓ మాములు కుర్రాడిలో స్ఫూర్తిని కలిగించి - యూనివర్సిటీ గర్వపడే స్థాయిలో అతన్ని నిలిపి, మా ప్రాంతానికి గర్వకారణమయిన తల్లిదండ్రుల్ని - ఏరీ తమ శ్రీమతిగారు?"

వరదమ్మ పట్టుచీరలో గోచీ తిప్పి కట్టుకుని వంటశాలలో ఉంది. ఆమె వారిస్తున్నావినకుండా వందమంది అమ్మాయిలు ఆమెను గుడిముందుకి నడిపించుకువచ్చారు. వరదమ్మ సిగ్గుతో, భయంతో కుంచించుకుపోయింది. రుక్మిణమ్మా అదే స్థితిలో ఉంది.

ఊరు ఊరంతా చూస్తూండగా ఇద్దరు టీచర్లు బస్సు టాపు ఎక్కిపోయారు. ఈ రోజుల్లో ముందుతరం బాగుపడడానికి తల్లిదండ్రుల బాధ్యత ఎంత ఉందో, పద్మనాభంలో సుభద్రాచార్యులవారు, వరదమ్మలాంటి వారి దగ్గర్నుంచి ఈ తరం తల్లిదండ్రులు ఎంత నేర్చుకోవలసి ఉందో మధ్య మధ్య సుమతి, వేమన, భర్తృహరిని ఉదహరిస్తూ పావుగంట మాట్లాడారు. తర్వాత ఇద్దరూ కిందికి దిగి సుభద్రాచార్యులవారి చేతిలో పట్టువస్త్రాలూ, వరదమ్మకి చీర, రవికెల గుడ్డా ఉంచారు. అరవైమందీ దంపతులకి పాదాభివందనం చేశారు. ఆ పట్టులో ఊరిలో వారూ దంపతులకు పాదాభివందనం చేశారు. ఆ ఉదయం ఊరు ఊరంతా ఆచార్య దంపతుల పాదాలదగ్గర ఉంది.

సుభద్రాచార్యులయితే నీరయిపోయారు. ఆయన కళ్ళు ధారలు కట్టాయి. వరదమ్మ స్థాణువయిపోయింది.

వెళ్తూ వెళ్తూ టీచర్లు ఖంగుమనే గొంతుతో ఒక్కమాట చెప్పిపోయారు. "ఓ కుర్రాడి జీవితంలో తమరు చిన్న దీపాన్ని వెలిగించారు ఆ వెలుగు ఈ తరానికి కరదీపిక కానివ్వండి. మీ అబ్బాయి ఈ తరానికి మార్గదర్శకం కావాలి"

చాలా కష్టపడి ఈ రెండు వాక్యాల్నీ సిద్ధం చేశాడు వెంకటాచలం. టీచర్లచేత రిహార్సల్సు చేయించాడు. ఈ ఉద్యమానికి చాలా ఖర్చయింది. అయినా పరవాలేదు. ఓ తండ్రిలో పుత్రోత్సాహం ఇనుమడింపచెయ్యడానికి ఆ మాత్రం పెట్టుబడి కావాలి.

అతని లక్ష్యం ఆ క్షణాన సుసంపన్నం అయింది. తన కొడుకు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఈ ఊళ్ళో ఇక ఉండబోవడంలేదన్న ఆలోచన సుభద్రాచార్యులవారి మనస్సులో ప్రోది చేసుకుంది.

10

చక్కగా క్షవరం చేయించుకుని, వెంకటాచెలం తెచ్చిన పాంటూ షర్టు తొడుక్కుని ఎదురుగ్గా నిలబడిన కొడుకుని చూసి పొంగిపోయింది వరదమ్మ.

ఓ గొప్ప సంప్రదాయం ఆ క్షణంలో చచ్చిపోయినందుకు, కొడుకుని పోగొట్టుకున్న తండ్రిలాగా మనస్సులోనే దురసిల్లారు సుభద్రాచార్యులు.

కొడుకు మనోవ్యథకు, కోడలి ఆనందానికి మధ్య కొట్టుమిట్టులాడింది రుక్మిణమ్మ.

కైకవశి మరో ఇరవై ఏళ్ళ తర్వాత తిరుమలని మనస్సులోనే ఊహించుకుని గర్వపడింది. నవనీతానికి మనస్సులో అందంగా ఉన్న మగాడిని చూసినప్పటి వణుకుదల ఏదో గుండెల్లో కదిలింది.

విక్టోరియాని ఎత్తుకుని జయవాణి కూడా వెంకటాచెలంతో వచ్చింది. ఆ పాత్ర కోసమే పుట్టినట్టు కనిపిస్తున్నాడు తిరుమల. ఇన్నేళ్ళూ ఈ యువకుడు ఎక్కడ దాగున్నాడు?

తర్వాతి పనులన్నీ త్వరత్వరగా జరిగిపోయాయి. ఆడుతూ పాడుతూ, బి.టెక్‌లో తిరుమలకి సీటు దొరికింది. అంతేకాదు, పెమ్మసాని సత్యనారాయణరాజు ఎండోమెంట్ స్కాలర్‌షిప్ కూడా ఇచ్చారు. దానిప్రకారం నెలకి రెండువందల రూపాయలు చేతికి వస్తాయి. ఆ రోజుల్లో బంగారం తులం వంద రూపాయలు.

చెంగల్రావు పేట పంజా దగ్గర చిన్న ఇల్లు అద్దెకి తీయించాడు వెంకటాచెలం. దూరంగా ఉంటూనే అవసరమయిన కనీసపు సరంజామా సమకూర్చింది జయవాణి. కొడుకుకి వండిపెడుతూ, అతని పనులు చూడడానికి వరదమ్మ పట్నం వచ్చింది. స్వామి ఆరాధన కొడుకు వ్యవహారాలు చూసుకునే పని ఊళ్ళో రుక్మిణమ్మది. ఇద్దరు తల్లులూ ఇద్దరి బిడ్డల పనులూ పంచుకున్నారు.

అక్కడ కూర్మయ్య చదువూ చురుకుగా సాగుతోంది. వడ్లమాని కామేశ్వరరావు ముక్కుకి సూటిగా పోయేరకం కాదు. సూటిగా పోయేదారిలో ముక్కుని నిలిపే రకం. భాషాప్రవీణ స్థాయికి భాషని ఆపోశన పట్టేరకం కాదు. ముప్పైరోజుల్లో భాధని ఒడిసిపట్టుకునే రకం. ఎప్పుడయితే కుర్రాడు మెరికలాగా ముందుకు దూసుకుపోవడం గమనించాడో, దిగువ వర్గాలకి ఉన్న గవర్నమెంటు రాయితీల వైపూ, అవకాశాలవైపూ దృష్టి సారించాడు. అందరికీ వంద మార్కులూ రావాలి. ఈ కుర్రాడికయితే ముప్పై చాలు. అందరూ చదువుకి ఖర్చుపెట్టాలి. ఈ కుర్రాడి చదువుకి ప్రభుత్వం ఖర్చుపెడుతుంది. ఓసారి కోర్టు పనిమీద హైదరాబాదు వెళ్తూ (అప్పుడే కర్నూలు నుంచి హైదరాబాదుకి రాజధాని మారింది) కుర్రాడిని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళాడు. కావాల్సిన ఫారాలు నింపి, ఇవ్వాల్సిన అప్లికేషన్లు ఇచ్చి, కుర్రాడికి పెటిక భవనంలో వసతి ఏర్పాటు చేశాడు. ధారణ ఉన్న వ్యక్తికి దక్షత దొరికితే ఏమవుతుంది? కూర్మయ్య విషయంలో అదే అయింది.

అక్కడ కోరుకొండలో భూపతిరాజు కమ్మొచ్చులో సాగిన తీగలాగా అయిపోయాడు. మనిషిలో దూకుడూ ఒక దారిన పడింది. కవాతులో ముందు నిలిచాడు. చదువులో పెద్ద రాణించకపోయినా, క్రమశిక్షణ మెదడులో రక్తాన్ని కదిలించింది. సెలవులకి ఇంటికి వచ్చిన కొడుకుని చూసి బుల్లిరాజుగారూ, తమ్మారావూ పొంగిపోయారు.

సంక్రాంతికి వడ్లమాని కామేశ్వరరావుని పిలిపించి పొందూరు ఖద్దరు తానూ, రెండు బంగారు కాసులూ చేతిలో పెట్టి ఆప్యాయంగా కావలించుకున్నాడు. రిటైరయ్యేనాటికి తను డిప్యూటీ కలెక్టరవుతాడని కామేశ్వరరావుకి తెలుసు. పెన్షనూ రాక తప్పదని తెలుసు. అది నౌఖరీ ఇచ్చే కితాబు. కానీ, ఈ రెండు కాసులూ ఒక జీవితాన్ని సరిదిద్దినందుకు దక్కిన కితాబు. కామేశ్వరరావు సర్వీసులో గర్వంగా మిగిలిన జ్ఞాపకాన్ని చెప్పమంటే ఆ రెండు కాసుల్నీ ఉదహరిస్తాడు. వాటిని భద్రంగా పెళ్ళాం మెడలో దాచుకున్నాడు.

ఇప్పుడిప్పుడు సుభద్రాచార్యులవారు పాశురం చదువుతుంటే కొన్ని పదాలు మనస్సులోంచి జారిపోతున్నాయి. నిలబడి గుర్తుచేసుకుంటేనే కానీ స్ఫురణకి రావడంలేదు. తన స్వభావంలో భాగంలాగ తనతో మమేకమయిన ఆధ్యాత్మిక సంపద సంచితమయిన ఆస్తిలాగా కనిపించింది. మనస్సులో ఏదో మూల వ్యగ్రత చోటు చేసుకుంది. జీవిత భాగస్వామిని స్నేహితురాలయి, కొడుకు పొరుగింటివాడిలాగా కనిపించే వయస్సు. పొరుగూరులో తనవాళ్ళుండడం తనకి కొత్త. ఆ మాటకి వస్తే, ఈ కుటుంబానికే కొత్త. తాత ముత్తాతల నుంచీ ఆజన్మాంతం సమక్షంలో జీవించడమే అనూచానంగా వస్తున్నది. ఇప్పుడీ విపరిణామం?

రుక్మిణమ్మ జీవికలోనూ చిన్న అపశృతి కనిపించింది. చన్నీళ్ళు నెత్తిన గుమ్మరించుకుంటే శరీరం వణుకుతోంది. పులిహోర, దద్ధోజనం, చక్రపొంగళీ శ్రీ వైష్ణవుల సొత్తు. పైగా, స్వామికి కైంకర్యం చేసిన పదార్థంలో మరింత రుచి మేళవిస్తుంది. అలాంటిది. సుభద్రాచార్యులవారి ఆరాధనలో గొంతు వణికితే, రుక్మిణమ్మ కైంకర్యంలో రుచిపాలు తగ్గింది.

అయితే ఇది కేవలం ప్రారంభం.

అక్కడ వరదమ్మకి పట్నం జీవితం ఇబ్బందిగానే ఉంది. ఎక్కడ శ్రీ కూర్మం, ఎక్కడ పద్మనాభం, ఎక్కడ విశాఖ? తమ ఊళ్ళోలాగా మడి సాగదు. బహుశా ఇక్కడ అవసరం లేదేమో? శిఖ, ఊర్ధ్వపుండ్రాలూ లేకపోయాక, పెద్దలతో పంక్తి భోజనానికి తిరుమల అనర్హుడు. ఆ మాట అనడానికయినా పెద్దలు ఏరీ? అయితే ఇది తిరుమల కోరుకున్న మార్పు కాదు. చదువూ, ఆధునిక

జీవితం తప్పనిసరిగా నెత్తిన వేసిన మార్పేమో? ఇదివరకు అరవై అయిదుపన్నాలూ చదువుకున్న శ్రోత్రియుడు ఆనందంగా లేడూ? అలా అనుకుంటే గోచీ కట్టుకోవాలని కూడా తెలీక, గుహల్లో పచ్చిమాంసం తినే ఆదిమానవుడూ ఆనందంగానే ఉన్నాడు. ఆనందానికి అర్థం మారే కాలంతోపాటు మారుతూంటుంది.

జీవితం నిరంతరం స్రోతస్విని, ప్రతిసారీ కొత్త ఆకాశంలో కొత్తగా విరిసే కొత్త హరివిల్లు మార్పు దాని నైజం. ఇది ఆశావాది అనుకునే మాట. పాతని నశింపచేయడం, కొత్తకి అనువదింపజేయడం దాని నైజం. ఇది మంచిదా, కాదా నిర్ణయించడానికి మనమెవరం? జీవితమే దాన్ని విశ్లేషిస్తుంది.

ఉన్నట్టుండి తిరుమల ప్రేమలో పడ్డాడు. అదొక అందమయిన ప్రహసనం. బంగారం రంగూ, ఆడపిల్ల పెదాల్లాగా ఎర్రటి పెదాలూ, సన్నగా, నేవళీకంగా ఉండే ఇరవైమూడేళ్ళ కుర్రాడు చాలామంది అమ్మాయిల కళ్ళల్లో పడ్డాడు.

కానీ, బి.టెక్‌లో చేరిన కేవలం పదహారుమందిలో ఉన్న ఒకే ఒక అమ్మాయి శ్యామల. పెద్ద అందగత్తె కాకపోయినా, తిరుమల కళ్ళల్లో పడింది. ఆమె శరీరం కాస్త బరువు. చిన్న మెల్లకూడా ఉంది. లెక్కల్లో నూటికి నూరూ సంపాదించుకుని, కేవలం అర్హతతో సోంపేట నుంచి వచ్చి బి.టెక్‌లో చేరింది శ్యామల. అసలు ఆడపిల్ల అలాంటి కోర్సు చదువుతున్నందుకే అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ రోజుల్లో ఆడ ఇంజనీర్లు బొత్తిగా కనిపించరు. ఆ కారణం చేత ఆమె ప్రత్యేకంగా కనిపించేది. కానీ ప్రేమకి అది ప్రత్యేకత కాదు. ఆకర్షణకి అది కారణమూ కాదు. అయితే ఆకర్షణకీ, ప్రేమకీ ఎక్కువ అర్థాలూ, అన్వయాలూ తెలీని స్థితి తిరుమలది.

ఓరోజు యూనివర్సిటీ బస్సు దిగుతుంటే, ఆ అమ్మాయి దిగి, వెనకనుంచి వచ్చి "ఇవాళ నా టీస్క్వేర్ మరిచిపోయాను. థర్డ్ పీరియడ్‌కి మీది ఇస్తారా?" అని అడిగింది. గొంతు అతి నాజూకుగా, సంస్కారం అత్యంత ప్రీతిపాత్రంగా కనిపించింది. రెండో పీరియడ్‌కే తనకవసరమయినా తీసుకెళ్ళి టీస్క్వేర్ ఇచ్చాడు. మళ్ళీ తీసుకోవడం మరిచిపోయాడు. మరిచిపోయిన విషయం మర్నాటికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. అప్పుడామె ఎక్కడ ఉందో తెలుసుకోవాలనిపించింది. షష్టిపూర్తి మహల్ ముందు నిలబడి నలుగురి అమ్మాయిల్ని శ్యామల గురించి వాకబు చేశాడు. ఆ నలుగురమ్మాయిలూ శ్యామలకంటే ఏ విధంగా చూసినా అందమయినవాళ్ళు. తిరుమలలాంటి అందమయిన కుర్రాడు తమంత అందంగా లేని ఓ అమ్మాయి గురించి షష్టిపూర్తి మహల్ దగ్గరకి ప్రత్యేకంగా వచ్చి వాకబు చేయడాన్ని 'ప్రేమ'గా తర్జుమా చేసుకున్నారు వాళ్ళు. మధ్యాహ్నానికి 'శ్యామల' లేడీస్ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో ప్రత్యేకమయిన టాపిక్ అయిపోయింది. చాలామంది అమ్మాయిలు తిరుమలని నష్టపోయినందుకు మనస్సులో బాధపడ్డారు. శ్యామల ఆ ఛాన్స్ కొట్టేసినందుకు బహిరంగంగా ఈర్ష్యపడ్డారు. ఆ మాట శ్యామలతో అన్నప్పుడు ముందు శ్యామల షాక్ అయిపోయింది.

"ఛీ! షష్టిపూర్తి మహల్‌కి ఎందుకొచ్చారూ?" అంది శ్యామల తిరుమల కనిపించినప్పుడు.

"టీ స్క్వేర్ కోసం" అని నసిగాడు.

"ప్రేమకోసం" అంటాడేమోననుకుని, అననందుకు నిరుత్సాహపడింది. ఆ మాట అంటున్నప్పుడు తిరుమల బుగ్గలు ఎరుపెక్కాయి. సిగ్గుతో కుచించుకుపోయిన ఆడపిల్లలాగా కనిపించాడు. ఆ క్షణంలో అతని తలని తన రొమ్ముమీద ఆనించి ఓదార్చాలనిపించేంత పసితనం కనిపించింది.

"ఐ యామ్ సారీ" అంది.

"ఐ యాం సారీ" అని అతనూ అన్నాడు.

మరో పదిహేను రోజులు ఇద్దరూ కలవలేదు. కలుసుకోవాలని ఇద్దరికీ అనిపించలేదు.

కానీ పదహారోరోజు మధ్యాహ్నం ఐసిహెచ్ (ఇండియన్ కాఫీ హౌస్)లో టీ తాగుతుండగా ఎదురుగ క్లాస్‌మేట్స్ జాన్, వీరభద్రం వచ్చి కూర్చున్నారు.

"ఒక్కమాట చెప్తావురా?" అని ప్రారంభించాడు వీరభద్రం.

అర్థంకాక చూశాడు తిరుమల.

"ఓకే! నీకు శ్యామల నచ్చింది. ప్రేమలో పడ్డావు. మాకేం అభ్యంతరం లేదు. ఆనర్స్ చేస్తున్న వాళ్ళవైపు వస్తే నీ సంగతి తేల్చేవాడిని. ఒక్కమాట చెప్పు బ్రదర్, శ్యామలలో స్ట్రాంగ్ పాయింట్ ఏమిటి?" అని ముందుకు వంగాడు.

"నాకు తెలుసు - బ్రెస్ట్స్" అని సిగరెట్టు వెలిగించాడు జాన్. ఇద్దరూ పగలబడి నవ్వారు. ఐసిహెచ్ అంతా తెల్లబోయి చూసేలాగా.

ఆ సాయంకాలమే శ్యామలని ప్రత్యేకంగా గమనించాడు తిరుమల. ఆ రోజుల్లో ఈనాటి చుడీదార్లు లేవు. చక్కగా చీరె కట్టుకుని, నీలిరంగు పట్టుచోళీతో పవిత్రంగా కనిపించింది అందంగా లేని శ్యామల. అందానికీ, కోరికకీ, ఆకర్షణకీ అర్థాలు చెరిగిపోయే వయస్సు అది. ఏ ఆడపిల్లయినా మగవాడి చూపు ఎటు ప్రయాణం చేస్తుందో అతి సులువుగా గ్రహించేయగలదు. అందునా బొత్తిగా గడుసుతనం తెలియని తిరుమల చూపు ఇట్టే దొరికిపోయింది. చటుక్కున పమిటె సరిచేసుకుంది. ఆమె సిగ్గుపడింది. సిగ్గుపడటం తిరుమలకీ అర్థమయింది. దాన్ని ఆకర్షణగా అర్థం చేసుకున్నాడు.

ఈసారి ఎనిమిదిన్నర ట్రిప్పులో యూనివర్సిటీ బస్సు ఎక్కేది శ్యామల. అందులో తిరుమల వస్తున్నాడని తెలిసి. అప్పటికే షష్ఠిపూర్తిమహల్‌లో వారిద్దరి ప్రేమకీ ప్రచారం జరిగిపోయింది.

ఒకరోజు ఇద్దరూ బస్సు తప్పిపోయారు. ఇద్దరు ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడుకుంటూ బీచ్‌వైపు ఎర్రదిబ్బలవైపు నడిచారు. పిచ్చిగా వ్యాపించిన జీడిమామిడి తుప్పలకింద కూర్చున్నారు. మూడుగంటలసేపు అలా కూర్చుని మాట్లాడిన మాటల్లో ఏ ఒక్కమాటని గుర్తుపట్టమన్నా ఇద్దరూ ప్రత్యేకంగా గుర్తుపట్టలేరు. ఎర్రదిబ్బలు ఎక్కుతున్నప్పుడు శ్యామలకి చెయ్యి అందించాడు. ఆ చేతిలో శ్యామల చెయ్యి నిప్పులాగా భగ్గుమంది. ఆమె ఊపిరి వదలడం అతనికి స్పష్టంగా అర్థమయింది. ఆ రాత్రి చీకటిలో ఇద్దరూ విడిపోతున్నప్పుడు తిరుమల అడగకుండానే శ్యామల అతని చెక్కిలిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆ స్పర్శకి తిరుమల నరాలన్నీ జివ్వుమన్నాయి. తెలీని విద్యుత్తు ఆపాదమస్తకం పరుచుకుంది. ఆ రాతి తిరుమలకి నిద్రపట్టలేదు. ఆ రాత్రి శ్యామల ఆనందంగా నిద్రపోయింది. ఆకలి ఒకరి బాధ. ఆటవిడుపు మరొకరికి ఉపశమనం. తన మనస్సుని చూపించినందుకు ఆమె తేలికపడింది. పర్యవసానం కోసం అతని మనస్సు ఆవేశపడింది.

తర్వాత ఏమవుతుంది? ఏమవ్వాలి? నిజానికి ఇద్దరికీ తెలీదు. ఈసారి కావాలనే ఇద్దరూ బస్సు తప్పిపోయారు. ఈసారి అవసరం కాకపోయినా, తోవ తెలిసినట్టు ఇద్దరూ ఫలానా ఎర్రదిబ్బ దగ్గరికే వచ్చారు. ఈసారి అవసరం కాకపోయినా, అతని చెయ్యికోసం శ్యామల ఎదురు చూసింది. ఆమె ఎదురు చూడాలని తిరుమల ఎదురు చూశాడు. ఈసారి తెలిసిన స్పర్శని వేళ్ళు నమ్మకంగా పంచుకున్నాయి. అంత దగ్గరగా చూసినా ఆమె మెల్లకన్ను అతనికి కనిపించలేదు. ఆమె అద్భుతమయిన తేనెపట్టులాగా అతనికి కనిపించింది. ఈసారి మూడు గంటలూ మాటల్లో గడపలేదు ఎందుకు? మూడుగంటల తర్వాత 'ముద్దు'కి ఆలోచనలు అతుక్కుపోయాయి కనక. గడిచిపోవాలని ఇద్దరూ ఎదురుచూశారు కనక. అనుభవంలో సెక్స్ తొంగిచూడని ఇద్దరు 'మొదటి' ప్రేమికుల అమాయకపు ఆర్తి అది. ఈసారి ముద్దులో తిరుమల ప్రమేయం ఎక్కువయింది. లోగడ ఉన్నట్టుండి ఒక్కసారి ఏడ్చేశాడు తిరుమల. శ్యామల బిత్తరపోయింది. ఏం చెయ్యాలో తెలీక అతని తలను గుండెకు హత్తుకుంది.

స్త్రీలో మాతృత్వం దేవుడిచ్చిన వరం. ఒక ఇన్‌స్టింక్ట్ దాన్ని ఎవరూ సాధించనక్కరలేదు. ఆడది తల్లికావడం అతి సామాన్యమయిన పరిణామం. ఆకలి తీర్చిన ప్రతి స్త్రీ మగాడికిచ్చే రెండవ స్పర్శ తల్లిదే. కోరిక స్త్రీ పురుషుల్ని కలుపుతుంది. మాతృత్వపు స్పర్శ ఆ కలయికని పరిపుష్టం చేస్తుంది. అది చాలా తేలికయిన పాత్ర స్త్రీకి.

ఆమె ఒడిలో పసివాడయిపోయాడు తిరుమల. అతని ముఖమంతా ముద్దులు పెట్టుకుంది శ్యామల. కానీ విచిత్రం మొదటి దశదాటకుండానే రెండో దశకి వచ్చేశారిద్దరూ. ఈ అనుభూతి పరవశంలో సెక్స్‌ని మరిచిపోయారు. లేదా సెక్స్ ఉన్నదన్న విషయం, ఉంటుందన్న విషయం, ఉండాలన్న విషయం ఇద్దరి మనసుల్లో లేదు.

ఆ తర్వాత కనీసం ఇరవైసార్లయినా ఇద్దరూ ఆ మట్టిదిబ్బలమీద కలిశారు. అరవైగంటలూ ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. మూడువేల ఆరువందల నిమిషాలు ఇద్దరూ ఒకరి చేతుల్లో ఒకరు గడిపారు. కానీ ఏనాడూ మొదటిరోజు అనుభూతిని దాటి ముందుకు ప్రయాణం చెయ్యలేదు. కారణం తిరుమల సంస్కారం, శ్యామల అనుభవం లేమి. ఇద్దరి ఉద్దేశాలకీ ఓ రూపం లేదు.

భగవంతుడి కోసం అన్వేషించే జిజ్ఞాసి తన అన్వేషణ ఆవలిగట్టున ఓ అందమయిన పుష్పాన్ని చూస్తే అదే భగవంతుడని నమ్ముతాడు. అతనికి లక్ష్యమే ఉంది కానీ, గమ్యం లేదు. అదే జరిగింది ఇద్దరి విషయంలో.

ఆ వేసవి సెలవుల్లో సోంపేట వెళ్ళింది శ్యామల. ఆ సెలవుల్లో ఆమెకి మేనమామతో పెళ్ళయిపోయింది. మేనమామ సింగపూర్‌లో ఏదో కంపెనీలో మెకానిక్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. అతనికి ఆమె చదువుకోవడం ఇష్టంలేదు అతనితో సింగపూర్ వెళ్ళిపోయింది. ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ జీవితంలో ఎప్పుడూ కలుసుకోలేదు.

11

మునిమాపువేళకి ఊరు ఊరంతా అట్టుడికినట్టు ఉడికిపోయింది. ఊరికి కాస్త అసింటా ఉన్న సరుగుడు తోపు వెనక జీడిమామిడిచెట్లు నేలకి కరుచుకుని అల్లుకుని ఉన్నాయి. పగలే ఆ స్థలమంతా జిమ్ముమంటూంటుంది. కూతవేటు దూరంలో ఊరున్నా, ఆ చెట్ల వెనకకి తొంగిచూస్తే ఏదో అడవిలో ఉన్న గుబులూ, వెరపూ కలుగుతుంది.

పాట్నూరులో దర్జీ వీర్రాజు దుకాణంలో పొన్నయ్య కాజాలూ, బొత్తాములూ కుడతాడు. గిరజాల జుత్తూ ఎప్పుడూ తెల్లటి మల్లుషరాయి, చొక్కాతో సినిమా యాక్టరులాగా ఉంటాడు పొన్నయ్య. రోజూ కొవ్వాడనుంచి పద్మనాభం మీదుగా సైకిలుమీద వెళ్తాడు. వెళ్ళేటప్పుడు పద్మనాభంలో సైకిలాపి సాయిబు సరయ్య కొట్లో బరంపురం కారా కిళ్ళీలు రెండు కట్టించుకుంటాడు. అలాగే ఇంటికెళ్ళేటప్పుడు విధిగా రెండు కిళ్ళీలు జేబులో వేసుకుంటాడు పొన్నయ్య ఊళ్ళోకి వస్తున్న విషయం సందు మొగిలోనే సుగంధీకారా వాసన ఘుమఘుమలాడుతూ దూసుకువచ్చేది. ఆ ఊరికి పూలరంగడిలాగా ఎప్పుడూ ఇస్త్రీమడతలతో కనిపించేవాడు పొన్నయ్య.

ఊరంతా గుప్పుమనించే అందగాడు పొన్నయ్య కళ్ళల్లో, అప్పుడే కుబుసం విడిచిన తాచులాగా మిసమిసలాడుతూ కొత్త అందాలతో కనిపించే నవనీతం పడడం అబ్బురమూ కాదు, ఆశ్చర్యమూ కాదు. ఊరు చిన్నది. మంచీ పాక్కుతుంది. మాటా పాక్కుతుంది ఊళ్ళో ఆ మూలనుంచి ఈ మూలకి.

పట్నం నుంచి వచ్చి కలిసే రోడ్డుకి కాస్త దూరంగా కిరసనాయిలు డిపోవుంది. మధ్యాహ్నం నాలుగుగంటలవేళ సీసా పట్టుకుని కిరసనాయిలు కోసం బయలుదేరింది నవనీతం. ఎలా వెళ్ళిందో సరుగుడు తోపు వైపు వెళ్ళింది. అంతే, మసకమసగా చీకటి పడేవేళకి రక్తంతో తడిసిన పరికిణీ, చిరిగిన జాకెట్టుతో రోడ్డుమీదకి వచ్చింది. మరో అరగంటకి ఊరంతా అక్కడే పోగయింది. మరో అరగంటకి సరుగుడు తోపులో పొన్నయ్య శవాన్ని చూశారు. మరో అరగంటకి కొడుకుల అవతారం హుటాహుటిన వచ్చేశాడు.

కైకవశి పరుగున వచ్చి కూతుర్ని వాటేసుకుంది. ఇంగితం తెలిసిన ఓ ఇంటి ఇల్లాలు లోపలికి పరుగెత్తి ఓ చీర తెచ్చి పిల్ల ఒంటిచుట్టూ తిప్పింది. నవనీతాన్ని ఇంటి అరుగుమీద కూర్చోపెట్టారు. వివరాలు తెలీకపోయినా విషయం అందరికీ అర్థమయిపోయింది. సరుగుడు తోపులో జీడిమామిడి చెట్ల కింద పొన్నయ్య నవనీతాన్ని బలాత్కారం చేసి రేప్ చేశాడు. నవనీతం చేతిలో ఉన్న కిరసనాయిలు సీసా పగలగొట్టి పొన్నయ్యని పొడిచింది. ఒకసారి కాదు, రెండుసార్లు కాదు. పదే పదే పొడిచింది. ఒకసారి కాదు, రెండుసార్లు కాదు పదే పదే నవనీతం మీద అత్యాచారం చేశాడు పొన్నయ్య. పొన్నయ్య బలాఢ్యుడు. నవనీతం వయస్సులో ఉన్న పిల్ల. సగం విరిగిన సీసా గుచ్చుకున్నా పొన్నయ్య ఆగలేదు. ఆమె అందం, ఆమె పొందులో మైకం అతన్ని పిచ్చివాడిని చేసింది. నవనీతమూ కసితో, కోపంతో పిచ్చిదయింది పాశవికమయిన కోరిక ఆమెను కబళించింది. రక్తంలోని వేడి ఆమెను తిరగబడేటట్టు చేసింది.

కడుపులో, గుండెల్లో ముఖం మీద సీసా గుచ్చుకుని రక్తం కారుతున్నా పొన్నయ్య ఆ అందమయిన శరీరానికి ఆఖరి నివాళి సమర్పించి ఆమె కౌగిలిలో ప్రాణం వదిలాడు. ఒక్కక్షణం నేరాన్ని మరిచిపోతే, రెండు ప్రాథమిక శక్తుల పోరాటంలో ఇద్దరూ పోరాడి వీగిపోయారు. ఒకరు ప్రాణాల్ని, ఒకరు శీలాన్ని నష్టపోయారు. ఈ పోరాటాన్ని ఫ్రాయిడ్, మపాసా ఇద్దరే విశ్లేషించగలరు.

సుభద్రాచార్యులుగారు మొదటిసారి బొటబొటా కళ్ళనీళ్ళు కార్చారు. ఈ పిల్లని పుట్టినప్పటినుంచీ ఆయనకి తెలుసు. కైకవశి ఎంతటి కర్తవ్యదీక్షాపరురాలో ఆయన ఎరుగును. ఎప్పుడూ బయటికి రాని రుక్మిణమ్మ వచ్చి కైకవశిని పొదివిపట్టుకుంది.

విచిత్రం నవనీతం ఏడవడంలేదు. స్థంభానికి తల ఆనించి స్తబ్దుగా కూర్చుంది. బుల్లిరాజుగారికి కబురు వెళ్ళింది. విషయం తెలిసి, నవనీతాన్ని చూసి ఆయన ఆపాదమస్తకం వణికిపోయారు. "ఆ లమ్డీ కొడుకుని నువ్వు అనవసరంగా చంపావే. లేకపోతే, వాడిని నాలుగురోడ్లమధ్యా నేనే నరికేవాడిని" అన్నారు. సుభద్రాచార్యులు బుల్లిరాజుని సముదాయించారు.

కొడుకుల అవతారం హయాంలో ఎన్నడు మర్డరు కేసు లేదు. "ఆ లంజ కొడుక్కేమయిందిరా? ఈ గుంట బతుక్కు నిప్పెట్టేశాడు. నా సర్వీసులో ఇలాంటి కేసు చూడలేదు" అంటూ ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళని కాపలాపెట్టి, స్వయంగా పదకొండు మైళ్ళూ సైకిలు తొక్కుకుని తగరపు వలస వచ్చేశాడు.

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి విశాఖపట్నంలో ఉంటున్న తాసిల్దారు సూర్యనారాయణకి కబురెళ్ళింది. ఆయనకి ఉబ్బసం. అంగారుబొట్టు, చిన్నపిలకా, వదులుపాంటులో దీపిన ఖద్దరు షర్టు, బెల్టూ, ఎడమకాలు బూరగాలు. "మరి ఈ రాత్రికి రాలేనురా! ఆ పిల్లను స్టేషన్లో పడుకోబెట్టి కాపలాపెట్టు, రేప్పొద్దున్నే వచ్చి పంచనామా చేస్తాను" అన్నారు.

ఆ రాత్రి ఊళ్ళో చాలామంది నిద్రపోలేదు. తగరపు వలస పోలీసుల్ని ఇద్దర్ని రప్పించి, సరుగుడు తోపులో శవానికి కాపలా పెట్టాడు కొడుకుల అవతారం.

పొద్దున్నే వనభోజనాలకి బయలుదేరినట్టు ఉప్పుచెక్క నములుతూ జీపు దిగాడు తాసిల్దారు సూర్యనారాయణ. ఆయనతో ఒడవాలా బంట్రోతు, ప్లీడరు గుమాస్తా. ఆ రోజుల్లో ఎమ్మార్వోలు లెరు. మెజిస్టీరియల్ పవర్స్ అన్నీ తాసిల్దారువే. కుంతీమాధవస్వామి ఆలయంలో అర్చన చేయించుకుని, పోలీస్ స్టేషన్ బయట బల్ల వేయించుకుని కూర్చున్నారు సూర్యనారాయణ. నవనీతాన్ని చూసి జాలిపడ్డారు. "ఎవడ్రా ఆ వెధవ, ఇంత చిన్నపిల్లని చెరిచాడు" అని వాపోయాడు.

పంచనామా పూర్తయి అందరి దగ్గరా వాగ్మూలాలు తీసుకునేసరికి మధ్యాహ్నం మూడయింది. అప్పుడు శవాన్ని పోస్టుమార్టంకి తరలించారు.

"ఈ పిల్లని ఇక్కడ ఉంచొద్దు. పట్నం పంపించెయ్. పూచీగా చూసుకోమని సూపర్నెంటు రామ్మూర్తికి కాగితం రాసిస్తాను" అన్నారు తాసిల్దారు సూర్యనారాయణ.

ఆ రోజుల్లో లాకప్‌డెత్‌లూ, లాకప్ మానభంగాలూ లేవు. బిడ్డని తీసుకెళ్ళిపోతుంటే కైకవశి భోరుమంది. బాధల్లోకెల్లా నరకబాధ తన కష్టాన్ని, ఇష్టాన్ని నోరు విడిచి చెప్పుకోలేకపోవడం. అందుకే నోరులేని జీవాలు మన ఆప్యాయతల్నీ, సానుభూతినీ ఎక్కవ సంపాదించుకుంటాయి. మనస్సు ఆ జీవిస్థితిని మన సంస్కారం మేరకు తర్జుమా చేస్తుంది. ఆ రోజు కైకవశిని చూసి జాలిపడనివాళ్ళు లేరు. నవనీతం సాహసానికి ఆశ్చర్యపడనివాళ్ళూ లేరు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments

ఈ నవల గురించి కిరణ్‌ప్రభ టాక్ షో వినడానికి ఇక్కడ క్లిక్ చేయండి.